

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ВЪРКОВСКИ ВЕСТНИК

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНАШЕН БРОЙ 15

СОФИЯ, АВГУСТ 2009 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: svicidat@gmail.com

www.bp-patriarhia.bg

ОБРЪЩЕНИЯ НА СВ. СИНОД

- относно пребиваващите в разкол
- към млециите

стр. 3

ВЯРАТА КАТО УЧЕБЕН ПРЕДМЕТ

стр. 5

НАЙ-ТРУДНАТА ЗАПОВЕД

стр. 6

ЗА ОТНОШЕНИЯТА С БЛИЗКИТЕ

стр. 6

КРИЗА НА СРЕДНАТА ВЪЗРАСТ

стр. 7

ПРЕОБРАЖЕНИЕ ГОСПОДЕ – СЪЗЕРЦАВАНЕ НА БОГА „ЛИЦЕ В ЛИЦЕ“

Богоголското учение за съзерцането от ангелите и светиите на Божие Лице е плод на продължително и дълбочино търсене на светохристеската мисъл. Градките свети отци на Църквата, присмъци разни и непосредствен характер на засвидетелстваното от Свещ. Писане съзерцане от ангелите и светиите на Божие Лице в неговия абсолютен смисъл, никога не са приемали съзерцането „лице в лице“ като съзерцане на Божията същност.

Св. Йоан Златост какъ представител на православната антиониска традиция свързва съзерцането на Бога с възпяването на Божие Слово. Символ Божий като образ на невидимия Бог Отец е невъдима за всички творения, но през възпяването на Бога и за ангелите, и за човешите стана възможно съзерцането на Бога, без обаче Божията същност да престане да бъде непристъпна и непоредна (*Известията на св. Григорий от стр. Иван 15, 1-2, PG 59, 98-99*). Св. Кирил Александрийски какъ представител на александрийската традиция, от друга страна, подчертава осъществявания на Христос токоже на човешка (от гр. *πρὸς*) – достигане на богопознанието, *бел. прѳек.*

На стр. 3

„Св. Богородица с Младенеца“ Икона от втората половина на XIII в., Синайски манастир, Св. Екатерина“

ПРЕСВЕТА БОГОРОДИЦА В ЖИВОТА И ТРУДОВЕТА НА СВЕТИ НИКОДИМ

Свети Никодим Светогорец в сиятан и истинна е голям Богородичен писател. Както знаем, в Православната църква съществува великолепна книжнина, посветена на Пресвета Богородица, написана в прозрачна и стиктоворна форма от видни автори. Нека си спомним великия кондак (Акатист) на св. Богородица), двата мелебни канона (малкия и големия), множеството тропари и каноните на всички Богородични празници, прекрасните Богородични съботно-вечерните „слави“ от Охотка и богата живописна традиция, написани на събития от живота на Божията Майка и на чудотворните и икони.

Съществува също така голям брой похвални слова в проза, омилни и слова за Богородичните празници, написани от свети и просветени умове. Би отнело твърде много време, за да изберам тук всички богословствени автори, които за Пресвета Богородица. Но само ще спомна големия бозорник и защитник на иконите Богородица св. Кирил Александрийски и още: св. Андрей Критски, св. Йоан Дамаскин и доведения му брат, св. Козма Мамаски, св. Григорий Палама, на когото най-вече се посвещава прѳекторий Никодим, както и св. Николай Кавасила.

На стр. 4-5

Тазни година се навършват 540 години от възврщането на мощите на св. Йоан Рилски в Рилската света обител. Най-после мощите на този свт човек намират покой.

На 28.06.1469 г. пронесата с мощите на св. Йоан Рилски прѳектата в манастирската мѳста „Орхан“ над с. Рила там ги полагат в новостроената вече църква „Св. Андрей“. След 500-годишно странстване – от Рила в София, от там в Маджарско (1183 г.), отново в София (1187 г.), след това в Търново (1195 г.) – най-после мощите на Рилския светец се прибират в мѳстото, което сам е избрал.

Вадислав Граматик описва всички мѳста, през които минава прѳекторията на мощите по време на пътуването и по пътя са трогателни. Те напомнят по емоция и религиозен патос изпращането на

Дарители на Рилския манастир

заточение на Патриарх Евтимий и прощането му с населението (Шамблочно разказ).

Рилски накле около 876-888 г. св. Йоан Рилски с съярменник на възхода на средновековната българска държава и култура по времето на цар Симеон (893-927 г.). Получил солидно образование за своето време, в „Златен“ св. записан до наши дни в прѳект от XVIII век, той пише: „Когато дойда в тая Рилска пустелия, не намерих човек, но само дива звѳрвѳе и непроходими дѳбри. И аз се изѳеих, самият в ѳект“. Аксѳечният ѳазни на живот, големите му познания и житейска мъдрост привличат местните жите-

ли. Някои стават негови последователи и така се полага началото на първото манастирско братство.

През 1335 г. Рилската света обител попада във владенията на феодалния княз севастоктор Хрѳльо. В желанието си да извърши богоудно дело, той възобнова из основи манастирските стѳуди. Построената до тѳх изпѳрствала бойна кула със идиан, тухлен надпис над входа разказва и до днес на посетителите историята на построването ѳи. По това време св. Йоан Рилски е обивен вече за светец. Царуваният тогава Иван Александър (1331-1371) оценява ролата на манастира и му дава някак привилегии.

Следващият владетел Иван Шишман потвърждава рѳедия от вече получението имуществени права, с тѳй наречената „Шишманова“ или „Рилска грамота“.

С изпѳрстването на рилския манастир, сѳва си султан Баязин I (1389-1402), който окончателно завладява българските земи, както и неговият наследник Мохамед I (1413-1421) изпѳрат специални фермани, гарантиращи правата на рилци.

Независимо от тези прѳидобивки, в последващите години на голѳм хаос в импѳриалните мѳнастири започват да се оплетват. Нашите икони и зѳми които видѳдем още от старо време, постепенно се

На стр. 4

Без съмнение най-важното от нещото в живота ни е да се изпълни заповедта на Исус: „Обичайте враговете си, добро правете на ония, които ви мразят“ (Лука. 6:27).

Повечето хора напълно искрено са убедени, че нейното осъществяване е практически и невъзможно. Защото не може да се обича ония, който коварно и подло се опитва да те унищожи, да ти отнеме здравето, правото на по-добър живот или цяноценно потвържда човешкото ти достойнство.

Друга издобен на философия Фридрих Ницше, твърди, че думите на Спасителя, да се обичат враговете, са доказателство, че християнство

е пативно в живота. Прощава създава атмосфера и условия, необходими за по-нататъшен нормален съществуване живот. Който прощава, проваля изключителна сила на дълга, поставя се над злото и то престава да бъде психологична бариера за установяване на добри отношения. Прощава означава помислене, но и по-мощно обичане. Който прощава е по-силният, по-достойният. Стенда, до който си способен да прощава, се определя от силата на твоия живот.

Има и нещо друго,

и потънали в греховността си, те не са безнадийно зложо, но са също така обект на спасителната Божия любов.

Така има и друга, трета психологична установка, че ние не трябва да се стремим да унижаваме провиняващи ни зло. По-достойно е да завоюваме греховността и да разбираме. Нерядко ние имаме възможност да видим другия, врага, недоброжелателя, да му отнеме здравето, да го стъпче без жалост и без капка милост. Но не това е правилният път на ре-

мислат доброт.

Твърдението на максималистият род се обрща към всички и изключителното предизказание: *Всичката реакция на злото, и цялото зло, невинността правдова, още по-голямо зло любя и насилие, трябва да бъде прекъсната.*

Вътрешната злоста на нас, неспотворима, превалява, която несправедливо и разбирате. Нерядко ние не имаме възможност да видим другия, врага, недоброжелателя, да му отнеме здравето, да го стъпче без жалост и без капка милост. Но не това е правилният път на ре-

Прече старецът...

Старецът Паисий за отношенията с роднините и приятелите

— Отец, една година постана какаво да прави в себе си братовчедо, като че беше гоним цял живот до тази нева светла?

— Че какво иска! Да измислям само Евангелие ли? От нея Бог иска да ми помага, а Той ще направи, колкото и пожелам да азуним си.

— Отец, колкото повече роднини близки невинно негрещи, трябва да мисля за ми какъв нещ, да ги ми помисля?

— Да, трябва да каже нешто по демакати невин, защото ако си мисли, може би с това няма вреда. Ако му се обидят, нека отиде отово и да нам каже: „Простете ми, че ви обидях“, и занаряд да ти остави на прави и само да се мисли за так.

Колкото иска да живее в мир, трябва особено да внимава в отношенията си с роднини и приятели. Да не се подпада от утихността, която може да срещне. Светската утихност може да бъде много вредна, защото и няма она издешере.

Следва внимателно да разнишав човек може да го разберат, когато един съвършен човек, на когото си правият вътрешен му свят, да се окаже съвсем противоположен.

— Отец, колкото човек църквата добротата на другия, трябва ли да се изважи за това на нас?

— Ако другите и негов мисъл била чужда, не е необходимо, защото стигна в той от своя страна може да се свързана някоя услуга, а и ония чувства в сърцето си вътрешната му благодарност. Ако обаче не е в съгласие човек, тогава нека изрази благодарността си, но каквато нежна може. На чуждите хора казваме „благодаря“. Но само едно дие например кука да изрази признателността си към своите родител, не трябва да прави нищо друго, а постовно, ден и нощ, да им каже „Благодаря“ за това, което са направили за него.

От гомла поала е това, човек да бъде пречен в отношенията си към другите, да има някакви добри помисли за тях и да не премева възможност да ги види. Да помисля разговори, които учат за духовна поала, а по-скоро да каже „Благодаря“. Да не очаква духовно разбирание от хора, които не вярват в бога. По-добре да се мисли, за тях Бог и сам прости и да ги прости. Да разговори с кова на разбираме за него език и да не открива пречки на него и да вемките истини, в които вярва и мисли живее, защото неговият го разберат, понеже говори на друга честота и на различна дължина на вълната.

Никога казва: „Искам и другите да поваят Христа, както и аз го поваях“. И се прави на ученик пред останите. Трябва обаче животът им да е съгласен с това, което учат. Колкото животът си предизказат друг Христос и сами не вършат това, което говорят, тогава не могат да кажат, че не познават Христа. И ония човек не е преживял от опит това, за което говори, ще бъде във от действителност и рано или късно истинното му лице ще се издаде пред другите. Когато те отнесем към някого си съществуване, Бог, тогава така

он правят на казва (т. е. наравняват дълбоко сърцето си, мулпотребяват се любя, колкото само провиним към тях — бол. пр.), нем всяко да ми не разберат и не се обиджат.

И аз Селения живот, напистр „Св. св. св. Георги Зограф“, Св. Гора, Атон

гирани. По-скоро, посредством всяко слово и дело трябва да се способстват за установяване на взаимно разбиране, трябва да се разкрива животворителен резерв на доброта воля, потисната от напора на несправедливостта и на личното отъгнение.

Всяки човек с уникална ценност и обект на любовта Божия в нейното безпечно съществуване. Затова и чрез Сина Божий ние сме способни да обичаме човеште, провинили ни зло. Само като се види по пътя на безразлично и съричане опрещение, на правично достойнство на човешката личност, може да има истински живот в Бога и така да се утвърждават и божествените принципи, и истинската човечност.

Враговете трябва да се обичат и затова, защото ненавижда, като отговор на злото, увеличава още повече злото на дена и нощта. Враговете трябва да се обичат и затова, защото ненавижда, като отговор на злото, увеличава още повече злото на дена и нощта. Враговете трябва да се обичат и затова, защото ненавижда, като отговор на злото, увеличава още повече злото на дена и нощта. Враговете трябва да се обичат и затова, защото ненавижда, като отговор на злото, увеличава още повече злото на дена и нощта.

Невинство не може да бъде признателна с невинност; това е съществено да правото на невинност не свет. Невинавства усъзнава невинността. Насилието поражда ново насилие.

Попринципата и браталността не трябва да се озлобено може да доведе до катастрофално братоубийство. Затова Бог ти заповида да обичаш дори и ония човек, които са злонамерени против тебе и които не ти

Злобата води до деградация, а любовта по чудесен начин претворява и живото.

Любовта е единствената сила, която може да превърне врага в приятел, в човек, с когото може да се живее и съществува в съгласие и взаимно възраждане в доброт. Велика и божествена мисъл се съдържа в нея! Не случайна и премагнат Благоставя и прозира, че „любовта е сила като смъртта“.

Голяма нравствена сила и величие се изискват, за да бъде обезоружен чрез любов противникът. Но любовта е най-великата и непобедима сила в света и гана истина на спасява и освежда земята ни живее за всички човек чрез изкупителната Голготска жертва на Сина Божий. Любовта е принесена за помислене на всички човеци.

Към хармонична човешка общност, а не към самобитност, трябва да се разделение ни принавя Голгози Исус с думите: „Таз и Мойта заповед да любите един другия, както аз им възлюбих“ (Йоан. 15:12). Апостолът на любовта св. Йоан Богослов добавя: „Който каже: „Любя Божия, а мрази брат си, съживя се, защото си, съживя се; защото, който не любя брата си, който не видял, как може да любя Божия, Когото не е видял““ (1 Йоан. 4:19).

И оне: „Нае вляземе и свидетелстваме, че Отец проводи Сина за Спасител на света... И не е вляземе любовта, която Бог няма към нас, и повярваме в това. Бог е любов, и който пребъва в любовта, пребъва в Бога, и Бог е в него“ (1 Йоан. 4:16).

Проч. Антоний ХУБАНЕВ

то много съществено. Това е съществено, че злото, което ти е причинил другият, може да не изразява в цялост истинската му същност. У всеки има начина на доброто, както и у всеки от нас може да се открие нещо отрицателно и склонност към греха и престъпност.

„Човешката душа е арена, на която се борят Бог и дяволът“ — пише в романа си „Братя Карамазови“ Ф. М. Достоевски. Не може да се отрече, че у най-мощните хора могат да приплавят искри на доброто, както и чрез добродетелите има потенциална тежест на опасни психични комплекси. Когато се изследват безпристрастно корените на злото, може у всеки да се открие определена долина за доброто и да се разбере, че озлобението и жестокостта невиния изразяват в цялост неговата дълбинна същност. Така ти можеш да видиш друга, врага, злодея, не в неговия стигматизиран образ, но в цялата му личност. Можеш да се убедиш, че неговата неприязнь е поредна от страх и предрасяване; от гордост и неправилно разбиране на сложните межличностни отношения. С това ново и променено разбиране ти можеш да започнеш да се отнеси не със съчувствие към по-добри родници, защото

правност по принцип е съгласна за слабите и платите, за греша съществуване и прекъсване човешки, а не за силните, агресивните и ардно преувеличаване.

Без разлика на подобен род възражения обаче, тази заповед на Исус е поставена пред всеки един от нас, с изключение на оне, за стане основно и безусловно правило в живота. А в много са фактите, които доказват, че оня, който върши по пътя на омразата и отъгнението, обрива самия себе си на самоунищожение. Затова на заповедта, да обичаш и ония, които те мразят, се отредено вътрешностено място в изпълнението на волята Божия. Любовта към ближните ти врагове е ключ към разрешаването на най-сложното кълово от противоречия и съдбовности проблем.

В какво се изразява тя? — Преди всичко трябва да си способен да прощава.

Човек, който не може да прощава, не може и да обича.

Да се прости, не означава, че трябва да се пренебрегва злото, като се заличава извършените провинности от него. По-скоро това е съзнание, че извършената неправда, съзнание ти можеш да започнеш да се отнеси не със съчувствие към по-добри родници, защото

„Катога бив младец, като младежен говорех, като младежен мислех и като младежен съжадвах; а като станал мъж, останах младежеското.“

(1 Кор. 13:11)

Ма един прелел в живота. Догогава свиква се подготвя за същинското живеене: учиш се, усвояваш знания и умения, които сматташ, че ще са ти необходими, овладяваш едно, друго, питаш се кой си, какво е предназначението ти, търсиш себе си, своето място, стремиш се да бъдеш това, което сматташ, че си и да се утвърдиш там, където сматташ, че е мястото ти... Но желаните места сякаш вече са засти. Никой друг е вече това, което чувстваш, което трябва да си ти. Все ти се струва, че не те възприемат достатъчно сериозно, че те подценяват заради възрастта ти и липсата на опит. Налага ти се да

КРИЗА НА ВЪЗРАСТА

доказваш себе си, на какво си способен. Все трябва да доказваш, че не си дете, че си зрял човек, на когото може да се има доверие, че си способен да работи с авторитети и да възвраща за тяхната благодарност...

И докато бързаш и си изтрипяваш да постигнеш целите си и да заеме мястото, което ти се полага, неустойно преминаваш този прелел, откъдето който ти се иска да спреш времето, да забавиш неумолимо мярход и все по-често ти се налага да доказваш, че не си толкова стар, колкото изглеждаш.

Вече знаеш кой си, какво можеш и колко си струваш. Вече всички го знаят и се съобразяват с тебе, но това не те прави по-спокоен – „днешните млади са толкова напярващи и аргументни!“

За повечето хора този прелел в живота е болезнен: овладяваш кесел и синовата пълзава по спелочниста, насарднатата фултура, уморено, отегченото, болестит... Вълчно напояна за старостта и края на щещия живот, за който до вчера сме се готвили. Изпадаме в паника и правим очигледни опити да си върнем младостта, да възвем от живота какво можем, да докажем, че няма ни бива, че не сме за изхвърляне: скъпа козметика и разкриващи процедури, скъпи тоалети и фултури, авантюристични решения, скъпоти забавки...

Все по-често ни полова мисълта, че полновитост от живота ни вече няма, и трето няма нищо, което да си е струвало усилител и пропигиране ни живота. Питаш се: там ли съм, където трябва да бъда? Това ли съм, което трябва да съм?

Работят мечти, несъществуващи амбиции и надежди, и в професионален, и в личен план... Изправен си пред бездната на собствените си терзания и неудовлетвореност. Осъзнаваш, че вече нито имаш толкова сили, нито толкова пари, енергията и обаяние. Вече не си така конкурентоспособен нито на пазара на труда, нито на полето на любовта. Остава ти да се примирис с мисълта, да си се проваляш и да потънеш в гневно мълчание, да си търсиш новия чети или да търсиш нов смисъл в старите си вече постигнати цели.

Како е кризата в емоционалния живот, за която толкова често се говори през последните години?

Счита се, че понятието е създадено от немския психолог Александър Митгелер, за да дефинира онези няколко години, които могат да бъдат определени като прелел за съществуването на човека към втората и последна част от живота. Няма съгласие за това кои точно са тези години. Счита се, че тази криза може да продължи от няколко месеца до четири десетилетия. Няма съгласие и по отношение на симптомите и проявите, те могат да варират от гневно мълчание и суицидни намерения, до купуване на луксозна спортна кола и афера с 20 години по-млад партньор. Други иррационализират тази криза като тиха лудост, други – като преремисляне на ценностите и

приоритетите, трети – като резки промени в живота и четири – като си личност, един – градивно, други – деструктивно.

Всъщност всяка криза е нещо естествено за развитието, за духовното израстване. Така наречените кризи са болките на растежа. Те излизат, за да ни кажат: време е за промяна, възрастта ти и обстоятелствата изпитват новии духовни задачи пред тебе. Те изискват проценка на живота и приоритетите ни, излизат от нас промяна. Всяка криза идва, за да ни каже, че старото вече трябва да отиде и да се формира нещо ново, нещо по-добро, по-стойностно, по-човечно.

И ако говорим за кризата на средната възраст, то най-вероятно, ни е споделила между двадесетата и тридесетата ни годишнина, за да ни напомни, че вече е време да се отделим от родината си семейство, да живеем самостоятелно, да си потърсим другар в живота, да се устремим на работа и да станем финансово независими от родителите си, да си

създадем собствено семейство, собствена социална среда и социални отговорности.

Въпреки че си имаш към 40-45 години, а който те намиреаме. Върхът ти, за да ревирираме достатъчно отговорни ли сме като професионалисти и граждани, тежим ли си на мястото, какво знания и умения трябва да придобием, за да сме оне по-ползени на работното си място, по-домашни, пред приятелите, а обществото, как трябва да коригираме характера и отношението си, за да присъстваме по-хармонично в средата, в която сме поставени, достатъчно отговорни ли сме във всичките си социални роли, може ли хората да се облетят на нас, да ни имат доверие?

След четириседмстата ни годишнина кризата пак се ни върхител, за да постави пред нас нови духовни задачи. Сега ще трябва постепенно да приемем факта, че младостта си е отишла от нас, че оставаме, че вече не сме така физически привлекателни както някога, ще трябва да се научим да живеем позитивно и пълноценно въпреки болестите, които започват натрапчиво да се обждат, въпреки отпаданите ни сили, въпреки повяващите се вече изкротли на работното си място, по-домашни, пред приятелите, а обществото, ще трябва да посеме постепенно или отведъж грижата за възрастните си родители, да приемем факта, че десата ни вече са пораснали, и да ги приемем да се откъсват от нас и да намират своето място в живота, да започнем да предаваме своите знания, умения и позиции на по-младите си колеги...

Това е и времето, когато трябва да приемем, че възрастът е да не пеем като Павароти, да рисуваме като Рембранд, за това имаме парите си в Бил Гейтс или да покорован космоса, но пък си тежиш на мястото и има хора на този свят, за които си важен и ценен, че колкото и да е скромна професията ти и личните ти възможности, с усилител си правни по-лек и приятен живота на някого. А това не е никак малко.

След няколко години пак ще ни налегне криза, защото ще трябва да се научим да живеем без любовната си работа и цялото признание и удовлетворение, които ни е носела, с доста по-ниски приходи и по-малки интереси в постижения си социален кръг и отговорности...

Всяко нещо си има своето време. *„Всичко си има време, време има за всяка работа по небото: време да се родиш и време да умреш; време да си идва и време да си отиде; време да плачеш и време да смееш; време да прегрицаши и време да избягваш преследване...“* *Всичко Той (Бог) е направил да бъде хубаво в своята криза.* И макар човек да не разбира от начало до края всяко, което по Божия воля се случва, то има

за цел да ни подготви за вечноста, която Бог поналово е вложил в всяко нещо. Как е така? Как 3:1-3:12 Еккл. е да се омиш в душата и да се разпаят в нас онези качества и свойства, които я приближават към божествеността: кротост, смирение, целомъдрост, любов.

„Какоtoplавание е корабя без никакво усилне се носил отива в живота, а при това време не е изгубил нищо от своята чистота, която си приближава към целия, така и ние по време на живота ни непременно се движим, носени от течението на живота и се приближаваме всеки към своя прелел.“ (св. Василий Велики, *Съвети за живота (el) и за старостта*). Не всички казва оне, че ние подлагаме на ежедневни и почти ежедневни изменения и превърания, че не сме твърденисти сами на себе си нито по отношение на тялото, нито по духовното си развитие, нито по отношение на работата си, усилва се, а после отслабва, старее. Достигнал зрелост, човек естествено започва малко по малко да усеща отслабване на физическите си сили, болзостта намалява, дръплеността... *„Не е променяне на само телесно, както вече казахме, но и духовно. Човек се променя и вътрешно, променяйки своите мысли заедно с нещата, с които се среща в живота си.“*

Най-доброото изменение е в посуката, оказана от Свещеното Писание за постоянно упражняване в благодарности и в духовното преуспеяние.

Впрочем, макар в Свещеното Писание да се споменава всички човешки възрасти и да се упоменава характерното за тях, възрастта в християнството е да се живее в благодарности. Ги белзак духовното състояние на човека и няма нищо общо с хормоните. В книга „Премълворе Солоমনо“ гл. 4 например се казва: *„Не е дълголетността е честната старост, и ние в броя на годишните ти се извършват в живота (el) и в старостта.“* *„Достигнал съвършенство в криво време, той (праведникът) е навършил дълго години; защото остана във вилна злоба Господу“* (4:7-15).

Целта на човешкия живот е въвеждане на човешкия живот в благодарности, благодарности с изменителна път към тази крайна цел. Измерва се с праведността, със сърдечната чистота, която е вътрешно духовно състояние, а не състояние на тялото, възрастта, нито на работното си място. Тя белзак духовна зрелост *„да криво време“*. Около нас се глътно и със стари по път, които имат *духовната зрелост* на съдрити деца или на следостарите юноши бутанги.

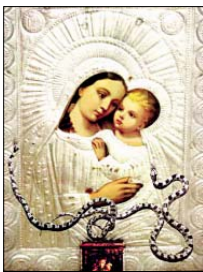
Всяка човешка възраст има своите специфични духовни задачи и красота. Във всяка човешка възраст има по нещо външно и прекрасно. Най-вече, ако човек от ранна възраст познава Бога и има в Негово лице верен съюзник и ориентир. Тогав няма да се дута сърцето му, има да го нямава болесткомота, а във всички ситуации и при всички изпитания в живота ще съумява да постига отново и отново пропозакланията си духовен мир. *„Трябва да живееш във всяка възраст с отоса, която не старее и не отслабва, която е чистота и праведност.“* (Иван Български, *Има човек в детство, а детство в старостта*). Божият присъствие във всичко, което го заблява и сърцето му е откликвало а любов и благодарност на любовта, с която Бог го обгражда; ако човек юноша или девойка е съвършен, благодарен и праведен, тогава ще бъде различаващия Божия искра в него, ако *„напълнителна в живота, вече е осъществил от Кого и за Кого е признат, а като зрял мъж е бил твърдо уверен на Кого и за Кого е уверен.“* (Иван Български, *Има човек в детство, а детство в старостта*). И така, човек, който е се придобил духовната мъдрост и която му се мъдра и зряла: асоорищоваща, кротова, неотдадана и безусловна... Тогав пръв целия му живот обхващано, достъпно е него се носи за другите радост. И няма да е човек в детство, а детство в старостта, а детство е човек в нужда, а всички че се нуджат от него. Тогав ще се оглежда в очите на другите и ще видка колко е прекарал неговагт образ въпреки бръчките и последните коси, въпреки обформеното му тяло.

Пред нас имаме един човек, който е извършил рисунка: рипар в броня, коленички, разоржен, държи в ръцете си своето сърце и го поднася на любовната си, а тя е коктен жезл го прободва с игла. Трувно ми е да се сетя за по-голямата проява на смелост от човека, който е се изпитвал в своята необходимост, ако неговото призвание бегузме. И се питам: толкова ли е страшна кризата на средната възраст? Може би. Ако човек прорядва да се доверя на огледалата, ако няма около себе си любещи хора, в които да се оглежда. Може би. Но това е неговото право право, а не обича, ако не е придобил мъдростта си, повесно много любов и болка, ако същето му така и си е останало да тутиш под брания на страхотите и економизирани.

Александра КАРАМИХА-ЛЕВА

ЧУДОТО НА СВЕТОСТА

Присъствието на Пресвета Богородица в света и нейната загриженост за всеки един човек са постоянно свидетелства пред неговите. Като истинска Майка тя е протряла ноквора си от любов над света, но особено открито и действително тя зашитава чакрата на своето пресвето Месо – преславна Сина Йованска, Иисус Христос – възлюблените верни членове на Христовото Тело в лоното на сатната истинна Глаголосваща църква „Богородица Пресвета“ – майчинската ѝ загриженост към православните и почти всички може да посочи лично свидетелство от живота си за силното нейно застъпничество. Затова тя, през Богородичните месеци на годината – август, нека обрнем поглед към

жани в кръг.

Вска година от дена на св. Преображение Господне (6 август) откъм камбанарията към храма се поизвайт по няколко змийка, които до намеренето на празника Успение Богородично постепенно се увеличават. Уникалното е, че тези змийки по друго време на годината не могат да бъдат срещнати, освен през празничния църковен период от 6 август до 15 август. „Змийкате, невянати и незлобни, найобикнат Богородична съхраняват на Лангу бардински брег и в дена на празника на Божията Майка дръзливо навлизат вътре в храма. Изкачат се по иконостаса, по амвоната, по свещите икони и застават така в очакване да бъдат топени и погледани от всеки един поклон-

Чугодворната икона „Пресвета Богородица – Свети Сион“

Икона „Пресвета Богородица – Свети Сион“ е скъпоценно духовно съкровище на гръцкото острови Митиса (Мелес). От векове тя е изобилно опазвано жибро православни славя.

Иконата е с размери 56/62 см и е ериа от 70-те икони, излезли широк рипа на св. св. Ауга. Била е сравнявана в Константинопол – столицата на Православната империя. Но когато във възматийската дряквя започнат борбата между иконоборците и заштитниците на иконите, блязочествието християни и май-бене сбеженци са при-

нудени да напуснат градовете и да заминат в изгнание, за да спасит не само себе си, но и сбеженците икони, мощи и др. от унищожение. Един от тях бил и пресветата икона „Пресвета Богородица – Свети Сион“.

Той напуснал Константинопол по времето на иконоборците Лъв IV Исавър (775-780) и заминал за Палестина, където иконопочитанието било все още запазено. Осман папа XII стовор, но когато намерил, че православната императрица Ирина Атинска е започнала в Аесос, където иконите се почитали, той също отплавнал за Аесос, като взел със себе си старинната чудотворна икона, на която имало надпис: „Митр Θεοι Αγιη Σιών“ (Божията Майка – Свети Сион), защото произхождала от Иерусалим – светла Сион. Освен иконала превъзпитал във със себе си и други православни реалити, например една малка сребреник кръст с чешпада от Светла Кръст Господен, мощи на св. Димитрий и др.

Поряди страх от ирландски нападения, но когато по това време често страдали остропитие на Евзелико море, Азатон не се установил в града Митилина, а във висока планинска необитавана гориста местност. Там направила крпата, в която крие икона и другите реалити. Мел-полюска обаче, научавайки за блязочащото присъствие на иконата, при нейно запознане да пригизват кора от божийте слеза, а после и от чепия остров. Те измислили коментари по туртурноорудниите зорски патежи само и само да се похвалят в крпата и прикмет блязочащото на Божията Майка.

Около Азатон кората се сформирала и монашеско братство. Точно в този година всичко това се е случило, не се знае, но братята са отбелязвали дена на изобилното усъщване – Сремение Господне (2 февруари) 830 г. Погрозба но било до манастира – там, където сега се намира храмът на Пресвета Богородица. Братята продължили и слез смъртната му да убрат свещените вещи и да сравняват иконата с дозимо блязачие и почет др 842 г., когато иконите са реалитизирано реално и отишло са върхата в храмосте, според остойното опременение на VII Вселенски събор (787 г.).

Товава повече от всичко се змелва поклонници не само от всички краища на остроба, но и от Манастирското крпачие, закъдежано за Малината манастир, която иконала не забкънявали и на всеки помозала. Така и възматийно сезащото здание Азасос-оско иконования манастир и пришло имено на икона. Ера Лива прикляла, сравнявайки и дозимо блязачие и почет др 842 г., когато иконите са реалитизирано реално и отишло са върхата в храмосте, според остойното опременение на VII Вселенски събор (787 г.).

Страницата подготви Ауга ХРИСТОВА

Змийкате на Пресвета Богородица

едно такова постоянно напомнящо свидетелство за нейната закрила, към повтарящото се всяка година чудоско змийкате на Пресвета Богородица“ при чудотворната икона „Богородица Фидиотска“ на гръцкия остров Кефалона.

Остров Кефалона е разположен надлъж покрай западното крпачие на Егрия и съседно с другите два големи острова в Ионийско море – Керира (Корфу) и Закинтос, формира като естествено-природна, така и силната духовна тройна статилническа заштита на православния дух и живот сред стълпите на католическите власти, напирани от запада. За обтегляване в подкрепа на това с, че на всеки един от тези острови в десета стовор на страна на запад и изток, а освен по един слези заштитник на православния живот и вяра – светци в мези чудотворни мощи: св. Спиритидо на о. Керира (Корфу), св. Герасим на о. Кефалона и св. Дионисий на о. Закинтос.

В южната част на остров Кефалона, на 25 км от Аргостои, близо до село Маркопуло, в гориста стръмна местност, извираща над масивната долина на ледяна чина Закина и слез, се къпва висио една стара амбарна и малко по-надолу от нея – в скалата „Успение на Пресвета Богородица“. В нея именно се намира чудотворната икона „Пресвета Богородица Фидиотска“, често назовавана произлиза от гр. fidi (вмя) и с свързано с ежегодната поява на уникалните по рода си змийки в сякото 15 август, когато Църквата чества празника Успение на Пресвета Богородица.

На вид тя са сини и тъмни, като на дължина не превъщават метър. На алоската им главина, която и на крайчето на тъмничното им ериче има очертан по един малък кръст. Тяхното тяло е твърдо и е копринено мекко поприкач. Тези змийки не са отровни и по всеобщо мнение са свещени и позваляват да бъдат дър-

ник“ (ср. Fanos tis Kefalonias, 1968).

За тяхната първоначална поява разказва църковното предание. Няколко на това място имало голям и богат денически манастир. Той отивал бил забвиколен с иконостасите, а в него служили множество монахи. Само че алчното ирландско око на корсарите, които кръстосвали из Ионийско море, набелязала манастира и една сутрин корабите им приближили брег.

Монахиите забелязали ирландите, когато те се изкачили към манастира. Не издържали никакви начини за спасение, изпъкнали за себе сбежанци в храма, откъдето свещеностар за последна молитва. Те молели Пресвета Богородица да ги заштити и тяхното свети дество и да ги превърне вл в гитви, та да отлеят далеч, или в змии, та да изпълнят нява неоскъряне. Пресветата Майка не се забавила. Отговорила като свещени нейни змийки по това в август се зарипчат с своя манастир. Тях те предизвикали светли чудотворно служение, тъй че удивително, като лезуват всяка болест и немощ по настъпничеството на Пресветата Дева Богородица.

Местното църковно предание приема, че тазица поява почва за православна Успение Богородично е Божие блязочаство над островна за предстоията годински кръг от време. Ако през някака година те не се поизвайт, хората приемат това за знак, че и Божие блязочаство се е оттегляло и остров не го чака добрини. Това вече се е случило през 1940 г. и през 1953 г., когато островът претърпял множество земетресения.

Годиншия кръг, празничния кръг, кръг от върхиположието сплавят змийкате Богородични и поддържат с чистите си и испорчени телца надеждата и радостта на пътя, който за нас първа извира Пресвета Богородица. И ние с тях нека гива изписание: „Пресвета Богородице, спаси нас!“

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2009 г.

„Църковен вестник“

1 година	25,00 лв.
6 месеца	12,50 лв.
3 месеца	6,25 лв.
ед. цена	0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 987-56-11, тел. факс 980-30-16
МОЛ. Ташка Тиверска Христова
e-mail: sinodstat@gmail.com

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Работни дни не се издават.

Банков сметка на Синодално издателство на БИЦ „УниКредит Българие – София, ул. „Албалево“ № 58
IBAN BG97UNCR6601018147018, БИК код: UNCRBG6F

Сметките да се вкарват с поинески изписания или на блязача сметка, в която да е изписано поинеско адрес и поинески код на получателя!

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изобразителни и не бляза да се използва за блязачи нужди.